

אמונה (3)

לדעת שהקב"ה משגיח

"עקבות בחול". משל ונמשל לחיזוק אמונה. הממחיש שאת השגחת הבורא לא רואים ביום יום אך היא נמצאת שם כל הזמן ובמיוחד ודווקא ברגעים הקשים. מסופר שלילה אחד חלם אדם חלום. הוא חלם שהוא הולך על שפת הים, מטייל עם הקב"ה מולו. בשמיים הבזיקו תמונות מתוך חייו בכל תמונה שהבזיקה בשמים, הבחין האיש בשני זוגות עקבות רגליים שהיו בחול: הוא פתאום הבין, זוג אחד של עקבות, זה שלו, וכביכול (להבדיל...), זוג השני של העקבות, מסמל את השגחתו של ה' עליו. הביט האדם לאחור על העקבות בחול. הוא הבחין כי פעמים רבות יש רק זוג אחד של פסיעות לאורך הדרך. הוא גם הבחין כי דווקא בתמונות האומללות והעצובות של חייו נשנה הדבר. פנה האדם לה' ושאל: ה', הרי אתה אמרת לי שכאשר אחליט ללכת אחריו תלך איתי כל הדרך, אך הבנתי כי בתקופות הקשות ביותר של חיי יש עקבות של זוג רגליים אחד. אינני מבין מדוע בתקופות הקשות ביותר צעדתי לבדי. אינני מבין מדוע בזמנים שנזקקתי לך ביותר, פשוט עזבת אותי? ענה לו ה': בני, אוהב אני אותך ולעולם לא אעזובך, באותן תקופות שבהן, כה רב היה סבלך, כשאתה רואה זוג אחד של עקבות לא היו אלה עקבותיך, היו אלה עקבותיי שלי כשנשאתי אותך על כפי. *המלקט*

לכל אחד השגחה פרטית משלו

לא פעם אדם חושב שהוא יודע מה יהיה עתידו: לאן הוא הולך כעת?, מה הוא יואכל בערב? אך אין הדבר כן. הקב"ה מנהל את העניינים כאן, לא אתה! כדי להבין עד כמה זה לא כך נביא סיפור שהוא משל למה הדבר דומה: לחכם אחד שיצא עם המלך לצייד, לפתע הוריד החכם למלך את האצבע במהלך ניסיון לצלוף על תפוח שהחזיק. המלך נרגז מאוד וציווה להביאו לארמון. שאל אותו המלך: "נו.. מה יש לך לומר על זה?!" השיב החכם: הכול הוא לטובה זה המזל שלך! המלך נרגז והחליט ללמדו לקח. לאחר שחיברו את האצבע ניגש אל החכם ושאלו: אמור לי לאן אתה הולך? אמר לו: החכם אינני יודע. אינך יודע? זעק המלך תוך שהוא מורה לעבדיו להשליך את החכם לכלא. נו... מה יש לך להגיד כעת? שאל המלך, השיב החכם: שבאמת צדקתי, חשבתי ללכת הביתה והנה אני בכלא. המלך השאיר את החכם לחשוב על דבריו ו'מזלו' עוד כמה ימים בבית האסורים. בינתיים חזר המלך אל היער להמשיך הצייד שנגדע בעקבות טיפשותו של החכם. הוא רדף אחרי צבי אל מעבה היער ולפתע הרגיש יד ענקית מרימה אותו מגרונו. הוא ניסה ללא הצלחה לסובב את ראשו ועד

מהרה הבין שנפל טרף לחבורת קניבלים צמאי דם. הוא התחנן על נפשו אך לשווא. כשהובא למשפחת הקניבלים הבחין אחד הילדים באצבעו המחוברת של המלך וצעק: איכססס תראו את האצבע שלו זה מגעיל. הקניבליים נגעלו לאכול אותו ושיחררו אותו לחופשי. הוא לאחר פוסט-טראומה שיכור ממזלו. ניגש לחכם ואמר לו: נו... ראית איזה מזל יש לי? באמת זה היה לטובה. אבל אתה כאן בתוך הכלא היכן המזל שלך? ענה לו החכם: "אילו הייתי בא איתך, כשהם היו רואים את האצבע שלך ומשחררים אותך, הם היו לוקחים אותי במקומך. הבין המלך ושיחרר את החכם לדרכו. כן הוא הנמשל: לא פעם אדם חושב שמה שקרה לו זה הדבר הגרוע ביותר, הוא לא מסוגל להבין שזה חלק מהדרך של הקב"ה לשמור עליו. לכל אחד יש השגחה פרטית של הקב"ה - אין מה לדאוג! *המלקט*

מה שרואים מכאן

פעם הגיע הצדיק רבי אליעזר מדזיקבו אל הצדיק רבי שמעון מירוסלאב שזכה והגיע לגיל מופלג. הן למעלה ממאה שנה היה, ועוד כיתת רגליו בין צדיקי דורו, בבריאות איתנה. בין הצדיקים שביקר, היו כאלו שהיו בני גילם של נכדיו. שאל רבי אליעזר את רבי שמעון מירוסלאב, אל נא יכעס עלי מר, אבל איזו זכות הייתה בידכם, שהארכתם ימים כל כך? השיב לו: מעולם לא היו לי קושיות על הנהגת ה'. תמה רבי אליעזר, זו הנהגה נאה, אבל מה לה ולאריכות ימים? השיב הרבי: כאשר יש לאדם קושיות על הנהגת ה', אומר לו הקדוש ברוך הוא: בוא, עלה למעלה, ותראה איך מכאן מסתדרים הדברים היטב ללא כל טענות ובעיות, אני לא שאלתי אף פעם, ולכן השאיר אותי הבורא כאן.

רבי יעקב גלינסקי זצ"ל בספרו "רבי יעקב אומר"

אמונה פשוטה, מהי?

יש מושג של אמונה פשוטה. אומרים שהסבתות, האנשים הפשוטים של פעם, היתה להם אמונה פשוטה. הורגלנו לחשוב שהפירוש הוא שהם האמינו במה שלימדו אותם. לימדו אותם שיש בורא עולם, שהוא בעל יכולת. באופן הפשוט הם האמינו וקיבלו מה שלימדו אותם. וזו מעלה עצומה. אך תמיד הפריע לי מאוד: איזו מעלה זאת, מה זה בא ללמד אותנו? שאדם מאמין מה שלימדו אותו? שזו מעלה שהוא לא חוקר ובודק? פתאום הבנתי שזה כלל לא נכון. למשל, שנינו נכנסים לאיזה בית ואני אומר: תראה איך שמו את הדלת בצד, היו צריכים לשים אותה באמצע. אז אתה אומר לי: מי אומר לך שמישהו בנה את הבית? ובאמת, מי

הלכה: ספירת העומר לאחר ברכת המפיל

מי שקרא קריאת שמע שעל המיטה ובירך ברכת המפיל בשם מלכות ונזכר שלא ספר את העומר, לכתחילה יש לכוין שעון מעורר שיעירו לאחר חצי שעה, ויספור ספירת העומר, ובכך גם מרויח שלא נכנס לחשש הפסק וברכה לבטלה בברכת המפיל, וגם לא הפסיד ספירת העומר ברכה. ולגבי ברכות התורה, אינו צריך לברכם על עצם הספירה, וגם על אמירת פסוקי למנצח ואנא בכח שלאחר הספירה מעיקר הדין לא צריך לברך ברכות התורה, כיון שלא אומרים דרך לימוד אלא כתפילה, ויותר נכון לדלג פסוקים אלו ולא לאומרם בספירה זו.

רב אופיר מלכה שליט"א בספרו "הלכות מועד"

פתגם: הבטחה ואהבה אינן כרוכות בחסרון כיס

ספר "שמחלה"

חקירה: ספירת העומר

כל הימים הם מצוה אחת כוללת, או שכל יום הוא מצוה נפרדת (משנה ברורה תפס. לו) **ספר "קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: רבים ויחיד: שני בעלי דין התדיינו אצל רב ידוע, לבסוף פסק הרב את דינם, זיכה את האחד וחייב את השני. התרעם השני על הרב והצהיר חגיגית: לעולם לא אבוא להתדיין לפני רב זה! חייך הרב ואמר לו: עתה נתיישבה לי קושיה בפרשת יתרו, שנאמר: "כי יהיה להם דבר בא אלי", והנה הפסוק פותח בלשון רבים: "כי יהיה להם דבר", ומסיים בלשון יחיד: "בא אלי". כל כך למה? מפני שכראשונה באים אל הדיין שני בעלי דין, ואילו בשניה בא רק האחד שיצא זכאי בדין.

ספר חזק חלק ג (דף קמז)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפוריה, ישראל יצחק בן ציפוריה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ולציפוריה לידיה בת רבקה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גייזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר. אמיל חיים בן עזו עזיזה, לינה רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים.

אמר לי שמישהו בנה את הבית? אלא יש לי אמונה פשוטה שמישהו בנה את הבית. כך באופן פשוט יהודים האמינו במה שראו בעיניהם. לא שהאמינו מה שלמדו, אלא מה שראו, זו אמונה פשוטה, מה שראו העינים שלהם, ומה שהבינו כל מה שבעל שכל צריך להבין, אם יש עולם נפלא, מישהו עשה אותו. בלי חכמות, מה שכל בעל שכל צריך להבין. אמונה עמוקה היא שחוקרים איך אנחנו יודעים. יש סוגיות של חקירה של מסורת, הרבה סוגי הוכחות. אפשר לשבת שעתיים ולהביא הוכחות לזה שמישהו בנה את הבנין. אך אדם נורמלי מבין ללא שום חקירות שמישהו בנה. 'אמונה פשוטה', אין הכוונה שהאמינו במה שסיפרו להם, אלא להאמין במה שנראה מובן מאליו.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון, שערי האמונה"

שויתי ה' לנגדי תמיד

צריך האיש הנלכב להתבונן תמיד, איך ה' הוא מלא כל העולם כבודו והוא עומד לפניו לעשות רצונו, והוא שכתוב "שויתי ה' לנגדי תמיד", והיינו כי התבוננתי תמיד שאנכי עומד לפני ה' לעשות רצונו, וענין עבודה זו הוא באבותינו הקודשים, כמו שכתוב התהלך לפני ה' לעשות רצונו והיה תמים, והיינו התבונן תמיד שאתה עומד לפניו, וקיים א"א בזה את דבר ה', כמו שכתוב: "האלוקים" אשר התהלכו אבותי לפני אברהם ויצחק... **חפץ חיים בספרו "שם עולם"**

אני מאמין באמונה שלמה, שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים....

הדבר הראשון שאנו מאמינים בו הוא, שהקב"ה הוא 'בורא'. בורא פירושו, שברא את הכל יש מאין. זוהי אמונת ישראל. ואמונה זו, היא המילה הראשונה שהתורה הקדושה פותחת בה. "בראשית", כלומר שהיתה התחלה. שכל האדם הפשוט לא מבין כיצד אפשר לברוא 'יש מאין'. אבל הקב"ה שיכולתו היא בלתי מוגבלת, ברא את הכל, מאפס הגמור. העולם כולו מחודש לגמרי. לפני בריאת העולם לא היה כלום, אלא רק השי"ת. איך אפשר לתאר 'כלום' חז"ל אומרים על כך (חגיגה יא:): כל המסתכל בארבעת דברים רתוי לו כאילו לא בא לעולם... מה לפניו, [קודם לעולם הוא, תוס ורש"י שם].

זוהי אחת מהחקירות שאסור לחשוב עליהן, כוונת דברי חז"ל היא כמשל לילד שעולה על סולם ורוצה להגיע לירח, אומר לו אביו, אסור לך! כלומר: אם תעלה על הבולם, לעולם לא תגיע לירח, אלא רק תיפול ותשבור את הראש. זוהי כוונת חז"ל כשאומרים לנו שאסור לחשוב על כך, לא שיש כאן דבר שאפשר להגיע אליו והתורה אוסרת, אלא זהו דבר שאי אפשר כלל וכלל להגיע אליו אפשר רק להינזק.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון, שערי האמונה"

